

LATINOVITS ETELKA VERSEI

REGGEL

Nyújtózik a hegy, és szürke párát
sóhajt a vadgalamb égre.
Megrázza sörényét,
mintha kételkedne,
mintha már nem hinné,
hogy a bokrok sírnak.

Nyújtózik a lány, és forró kávé
kínál a galambósz úrnak.
Elhúzza a függönyt,
mintha leskelődne,
mintha már azt várná,
mikor harangoznak.

VAGY ÚT, VAGY KERÍTÉS

A kerítés mellett hosszan gyalogolnál,
de egyszer csak látod,
elfogyott a járda.

Ha tovább mész, észreveszed,
hogy kerítés sincsen már.
Csak az árva oszlop jelzi,
merre haladhatnál.

Megállsz. Tétovázol.
Vagy út,
vagy kerítés kellene.

SZÓLÓ

Szerelem táncol
hegedűm húrján,
szép,
szombati ruhámban
muzsikálok.
Jönnek, jönnek, jönnek a lányok,
selyemruhában
lila akácok.
„Lilaakácok . . .”

Kalapom várja
sikerem díját,
ősz
asszonyom ünnepel
vacsorával.
Koppan, koppan, koppan az érme,
selyemterítón
lila virágok.
„Lilaakácok . . .”

Türelem épít
palotát, szépet,
jaj,
hányadszor könyörög
szerenádom?!
Mennek, mennek, mennek a lányok,

lila felhőben
selyemvirágok.
„Lilaakácok . . .”

Budapest, 1999. július

A KIS RINGYÓ

„Tudom, hogy egy szép napon
fenn leszek a színpadon . . .”

Cseng a selyemhajú hangja.

A félpuha vének
ujjaik karéját
a sörösphár vékonyába vájják.
Nem néznek a lány felé,
nem láthatják a műanyag bögre
nagyra tátott száját.

„. . . Egy szép napon fenn leszek a színpadon . . .”

A szökőkút válaszolgat neki
csendes csobogással.

A nedves bajuszokon tűnő habcsókot hagy
a fogyatkozó sör.
A tekintetek messze viszik,
s még messzebről lopják vissza
az arany csillogását.

„. . . Fenn leszek a színpadon . . .”

Nem nézik a lánykát.
Nem is látja senki,

zsebkendőnyi színpadának
mikor alszik ki a fénye.
A bögre csak ásít.
Megrövidült árnyékában
nem állnak meg pihenni a hangyák.

A félpuha vének
bütykös ujjaikat
poharaik derekára fonják.

A hátizsák lenyeli a bögrét,
és rakoncátlan zsinórjával
késleltetné, szegény,
a biztos ütleget,
de a sarkon túl már lesben áll a zsarnok.
A kis „büdös ringyó”
zsebkendőjén kivirágzik a jutalma.

Leporolja a ruháját,
felveszi a hátizsákját,
és az utca másik végén
kezd berendezni az újabb színpadot.

„. . . Tudom, hogy egy szép napon . . .”

Cseng a remény hangja,
és az öblös üvegekorsón
félrebillen a sör
tűnő koronája.

Budapest, 1999. augusztus

Eddig Őszi Etel néven közölte verseit.